

САРДИСАНИ

Нашето општење со верниците е на највисоко ниво, тие имаат доверба во МПЦ и оттука излишни се препораките на северниот сосед. СПЦ застана против два милиона Македонци расеани низ Балканот, непочитувајќи ги нивниот дух и индивидуалност. Оддолу, пак, нè притиснаа Грците недозволувајќи употреба на името Македонија на ниту едно место во меѓународното општество.

Ниту Белград, ниту Атина можат да се помират со фактот дека меѓу нив се наоѓа мало државиче кое се вика Македонија. Се сеќаваме сите кога пред 12-13 години се појави проектот за конфедеративно уредување на јужниот Балкан.

■ Пишува: **Мишко ТАЛЕСКИ**

Се надвиснаа тешки облаци над Македонија. А зарем некогаш ги немало? Зарем некогаш денот или векот ни бил разведрен? Притиснат и однадвор и одвнатре Македонецот е во клиничка смрт без знаци дека самиот може да стори нешто за себе, за своите, за наредните генерации, за иднината. Проколнато ли е ова парче земја за кое сите се грабаат или самите сме си ги поставиле работите така. Македонија ја живее клучната година за сопствената иднина. Така ни велеа и сè уште ни велат Митрева, Бучковски, Шеќеринска и нивниот подмладок. Е, за жалење сме. Ако тие се клучните кои ќе ни ја отклучат иднината нае..... Пливаме во матната вода, а таа наместо да се избистри преминува во кал, тиња.

ШОВИНИСТИЧКИ ПРОПАГАНДИ

Проблемите на релација МПЦ - СПЦ станаа најжешки од кога и да е. Го признаа Јован и неговата приватна црква. Го поставувам прашањето: од каде ѝ е правото на Српската црква да признава или не други цркви? Кој ѝ ги дал тоа право и овластување? Категорично треба да се каже од македонска страна дека не бараме признавање на нашата автокефалност од таа "сестринска" црква. Нашето општење со верниците е на највисоко ниво, тие имаат доверба во МПЦ и оттука излишни се препораките на северниот сосед. СПЦ застана против два милиона Македонци расеани низ Балканот, непочитувајќи ги нивниот дух и индивидуалност. Оддолу, пак, нè притиснаа Грците недозволувајќи употреба на името Македонија на ниту едно место во меѓународното општество. Зошто овие две работи се случуваат во исто време? Не сакам да верувам дека оската Белград - Атина повторно проработела. Но, како што тргнале работите веројатно така е. Со евентуалното прифаќање на т.н. "Нишка спогодба", МПЦ ќе биде укината како црква и на нејзино место ќе се појави некаква нова креатура од типот на клонираниот Зоран Вранишковски. Според теркот на грчко-српските шовинисти, тоа треба да значи обезличување на "вештачки создадениот народ - Македонци" и деградација на сè што е национално во Македонија. Грците тоа го прават отворено и нескриено, а Србите со маска на наводно пријателство. Вториве негуваат добри политички односи со властите во Скопје, но целата работа под нивно покровителство ја тера Саборот на СПЦ. Според некои извори, Јован не е етнички Македонец, туку е Влав со прогрчки заблуди. Интересно е што етнички Влав (од село Белица) е и српскиот шовинистички владика Ириниј, па така сега практично произлегува дека за судбината на МПЦ решаваат одродени Власи. Ако се погледне член 4 од т.н. "Нишка спогодба", според кој црковната судска власт на МПЦ ја презема СПЦ, тогаш тоа значи дека српските владици ќе им судат на владиците на МПЦ. Перверзија. Под достоинството. Под срамот. Вистинските македонски свештеници еден по еден тивко ќе бидат отстранувани од Црквата и ќе бидат заменуваани со македонски изроди или со попови и со владици од Грција и од Србија. На тој начин и македонскиот јазик ќе почне да се истиснува од Црквата. Дека тоа би можело да се случи јасно говорат и активностите на Јован, кој уште сега дел од литургијата служи на грчки јазик. Практично во Македонија ќе дејствува безлична Црква, преку која ќе се шират странските антимакедонски пропаганди за денационализација на македонскиот народ. Решението на Синодот во Скопје укажува дека МПЦ е организирана како самостојна помесна православна црква, според свој Устав, по кој се раководи, зашто со одлуката на Соборот на СПЦ од 1959 година се прецизира дека во Македонија "епархиите се издвоени во посебна црква и се раководат според сопствен Устав". Затоа Синодот на МПЦ, "како услов за продолжување на официјалните разговори на комисиите на МПЦ и на СПЦ оправдано бара повлекување на сите одлуки на СПЦ, со кои се поставени администратори и раководители на епархии во МПЦ. Во спротивно, треба да се прекинат разговорите со СПЦ, а сите помесни православни цркви да бидат информирани за грубото мешање на СПЦ во дејствувањето и животот на МПЦ, како и за очигледното сценарио, со цел да се разбие сè што е македонско - и црквата и нацијата и државата. Експертите по канонско право велат дека титулата егзарх, која од Србите ја доби владиката Јован, може да се толкува единствено како пратеник на српскиот патријарх Павле, со цел да ја организира црковната администрација во Македонија. Според црковната терминологија, во ниеден случај егзархијата не може да претставува сопствена црква,

туку само филијала на одредена патријаршија. Со ова се исклучуваше каква и да е можност дека титулата егзарх во православие е поголема од титулата архиепископ, која ја носи поглаварот на Македонската православна црква. Арно ама, денес работите се поинакви. Зоран стана архиепископ на т.н. охридска архиепископија. Што сега? Од историски аспект, административната поделба на црквата го следи примерот на административната поделба на римската држава, за подоцна, во средниот век, односно во времето на создавањето на националните држави, да почнат да се создаваат првите национални цркви. Оваа цврста поврзаност на православните цркви и државата до денес не е надмината. Претседателот Црвенковски денес мошне ладнокрвно реагираше на потезите на СПЦ. "Постоењето и опстојувањето на МПЦ не зависи од ставот или од односот кон неа од некоја друга црква туку, пред сè, и над сè од вербата и од довербата на нејзините верници, на нејзиното свештенство и од определбите на македонскиот народ. Црква ниту се создава, ниту се гасне со нечиј декрет, уште помалку кога тој декрет доаѓа од некој кој нема ниту историско ниту морално право да го направи тоа", смета Црвенковски.

ОСКАТА СЕВЕР - ЈУГ ПРОРАБОТИ!

Нејсе. Целата оваа работа има многу подлабоки корени отколку што се прикажува во јавноста. Неспорно е дека злосторниците и од југ и од север, и оние антидржавни елементи, кои живеат во пазувите на македонските институции и власти, имаат цел да ја дискредитираат Македонија пред нејзината интеграција во ЕУ и во НАТО, односно се трудат да го оневозможат тој процес бидејќи не е во нивен интерес. Ниту Белград, ниту Атина можат да се помират со фактот дека меѓу нив се наоѓа мало државиче кое се вика Македонија. Се секаваме сите кога пред 12-13 години се појави проектот за конфедеративно уредување на јужниот Балкан. Стануваше збор за понудата на Белград да се формира конфедерација на оската Белград - Скопје - Атина. Киро Глигоров тогаш одговори дека Македонија не е заинтересирана за никакви нови комбинации од државно-правен карактер. Секој таков обид би завршил со нова трагична поделба на Балканот. Се повампирија ли денес таквите хегемонистички идеи? Веројатно, но зачуудува фактот зошто тоа се прави повторно, кога на сцената на политиката и горе и долу, наводно се продемократски режими. Македонија не е заинтересирана за создавање на некакви алијанси, било православни, било словенски, било муслимански, иако се наоѓаме на простор каде што тие обиди можат да се вкрстат. Грција денес се обидува на секаков начин во спрега со нашиот северен

сосед да создаде амбиент со кој Македонија ќе биде фрлена на колена. Што прават нашите власти, што прави македонската опозиција за да се неутрализираат таквите опасни проекти? Тие сè повеќе се занимаваат со самите себе, со своите постојани навики меѓусебно да се напаѓаат и да се критикуваат, да се оквалификуваат за предавници или за патриоти. Така сите ќе нè надвлдаат. Не само надворешните, туку и внатрешните деструктивни елементи.

"НАМОЧУВАЊЕ" КАКО ГРАНИЦА НА СВОЕТО

Владата собра храброст и им дозволи на претставниците на најбројното малцинство во Македонија, албанското, да го користат знамето на соседна Албанија како свој симбол за истакнување на идентитетот. Досега ваков преседан во демократиите не е направен. Замислете и ЕУ и американската Амбасада во Скопје застанале со свој конструктивен пристап зад постигнувањето такво решение. Некој почна да ја црта големоалбанската држава. Тој што не сака да признае дека е така живее во заблуда. А што уште треба да ѝ се случи на македонската земја за да се освести самата во каква комбинаторика некој ја турка. Безрезервната сервилност на владејачката СДСМ кон ДУИ ја доведе најголемата и најсериозната партија на маргините на моралот и достоинството. Се прашувам дали повеќе заслужува да се нарекува релевантна партија. Постојаното повикување на Рамковниот договор и обврските од него, ја доведе на-

"Постоењето и опстојувањето на МПЦ не зависи од ставот или од односот кон неа од некоја друга црква туку, пред сè, и над сè од вербата и од довербата на нејзините верници, на нејзиното свештенство и од определбите на македонскиот народ. Црква ниту се создава, ниту се гасне со нечиј декрет, уште помалку кога тој декрет доаѓа од некој кој нема ниту историско ниту морално право да го направи тоа".

ционалната компонента на државата во проширена маса. Веењето на албанското знаме во 16 општини низ државата ме потсетува на оној анималски инстинкт низ пустините - ќе ја намочаат грмушката или патеката како знак дека дотука им се протега територијата на животните. Дали и во нашиот случај е така? Веројатно, само што ние сме повеќе од намочани, да простите. Идејата за федерализација на македонската држава потекна уште од здобивањето независност во 1991 година. Тоа и преку Собранието беше најавено во вид декларација за формирање на т.н. Илирида. Упорно се манифестираше преку негирањето на македонската химна и македонското знаме. Тоа беше и научно поттикнато со платформата на Албанската академија на науките и уметностите, а практичниот обид за реализација го направи ОНА во 2001 година. Охридскиот договор ја запечати судбината на Македонија како национална држава. Денес се прават завршните обиди за крајната цел. И на крај, што да кажам како заклучок на ова пишување. Сардисани сме луѓе, сардисани. Од сите страни сме сардисани. "Господ нека ја благослови Македонија", велеше покојниот ни претседател.